

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.802 van 19 april 2001
in de zaak A. 97.805/VII-23.100.**

In zake : de n.v. AIR TECHNOLOGY BELGIUM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. SERVAIS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten G. MARTYN, P. DEJONCKHEERE
en J. COLPAERT,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. AIR TECHNOLOGY BELGIUM op 24 november 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 17 september 2000 waarbij het beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 9 maart 2000 waarbij geen akte wordt genomen van haar aanvraag om een vergunningplichtig geworden inrichting, gelegen te 2800 Mechelen, Battenbroek 10, met name een helihaven, verder te exploiteren, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. SERVAIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat P. DEJONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat.

1.1. De verzoekende partij exploiteert aan de Battenbroek nr. 10 te Mechelen een helihaven.

De inrichting is volgens het gewestplan Mechelen, vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976, gelegen in een bosgebied.

1.2. Op 10 november 1992 bekomt E.G. EVENTS - het is op het eerste gezicht niet geheel duidelijk welke de

rechtsverhouding is tussen de n.v. AIR TECHNOLOGY BELGIUM en E.G. EVENTS - een bouwvergunning voor het saneren van bestaande gebouwen en het bouwen van een loods.

1.3. Op 12 juli 1995 wordt aan de E.G. HELISERVICE - prima facie is E.G. HELISERVICE eigenaar van het terrein - door het ministerie van verkeer en infrastructuur, bestuur van de luchtvaart, de toelating verleend voor de uitbating van een permanente helihaven op het betrokken terrein. Deze toelating wordt verleend na een gunstig advies van de administratie voor ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

1.4. Op 31 juli 1997 verleent de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling aan de n.v. AIR TECHNOLOGY BELGIUM een milieuvergunning om te Mechelen, Battenbroek nr. 10, een inrichting te exploiteren met het volgend voorwerp :

- "- het lozen van bedrijfsafvalwater zonder gevaarlijke stoffen in de gewone oppervlaktewateren, niet begrepen in rubrieken 3.4. of 3.6., afkomstig van het wassen van max. 3 voertuigen per dag met max. 100 l/dag via lozingspunten volgens het plan bij de aanvraag;
- het lozen van max. 0,5 m³/uur, 3 m³/dag en 600 m³/jaar normaal huisafvalwater in de gewone oppervlaktewateren via lozingspunten volgens het plan bij de aanvraag;
- al dan niet overdekte ruimte waarin gestald worden : max. 3 bussen, 5 camionettes of lichte vrachtwagens en 5 aanhangwagens;
- inrichtingen voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens waarin max. 3 voertuigen worden gewassen per dag;
- andere dan onder 16.3.1. ingedeelde inrichtingen, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 6 kW, namelijk 2 compressoren van elk 3 kW;
- opslagplaatsen voor in totaal 30.000 l ontvlambare vloeistoffen met 2 x 10.000 l kerosine en 1 x 10.000 l avgaz;
- opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100° C, namelijk voor 200 l smeerolie en 100 l afvalolie;

- 3 brandstofverdeelinstallaties, namelijk 2 vaste pompen + een derde mobiele pomp die is aangesloten op het voertuig waarop ze gemonteerd is;
- een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen, uitgerust met 5 elektromotoren met een totaal vermogen van ongeveer 6 kW, namelijk 1 schuurband met 1,10 kW, 2 boormachines van 0,25 kW en 0,51 kW, 1 zaagmachine van 2,00 kW en 1 loopkat van 2,00 kW".

De vergunning wordt verleend voor een termijn die eindigt op 31 juli 2017.

Uit de aanhef van dit vergunningsbesluit blijkt dat de vergunning wordt verleend in toepassing van artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

1.5. Door artikel 66 van het besluit van 12 januari 1999 van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985 houdende reglementering en vergunning voor het gebruik van grondwater en de afbakening van waterwingebieden en beschermingszones (inwerkingtreding op 1 mei 1999) wordt de bijlage 1 bij Vlarem I vervangen, hetgeen onder meer meebrengt dat vliegvelden voortaan werden ingedeeld bij de hinderlijke inrichtingen. Rubriek 57.1 van de nieuwe indelingslijst van Vlarem I ziet er voortaan zo uit :

Rubriek	omschrijving	Klasse	Bemerk-ingen	Coördina-tor	Audit	jaarver-slag
57	Vliegveld					
57.1.	Terreinen voor vliegvelden met een start- en landingsbaan van : Voor de toepassing van deze rubriek wordt onder vliegvelden verstaan de vliegvelden die beantwoorden aan de definitie van het Verdrag van Chicago van 1944 tot oprichting van de Internationale burgerluchtvaartorganisatie					
	1° minder dan 1.900 meter	2	A			
	2° ten minste 1.900 meter	1		B	P	J

In toepassing van artikel 38 van Vlarem I dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een aanvraag tot aktename in voor de verdere exploitatie van een helihaven.

Artikel 38 bepaalt in zijn paragraaf 1 wat volgt :

"De exploitant van een inrichting die na haar inbedrijfstelling vergunningsplichtig wordt door aanvulling of wijziging van de indelingslijst, dient binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van inwerkingtreding van die aanvulling of wijziging, een vergunningsaanvraag in te dienen overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 5 en 6. Bij deze vergunningsaanvraag dient evenwel geen uittreksel uit het kadastraal plan noch een milieueffectrapport of veiligheidsrapport gevoegd te worden. Overeenkomstig artikel 19bis, § 2 van het decreet is deze aanvraag niet onderworpen aan dossiertaks".

Luidens paragraaf 2 doet de bestendige deputatie van de provincieraad een uitspraak over de aanvraag. In voorkomend geval wordt een volledig of gedeeltelijk positieve beslissing bij wege van

akteneming verleend, geldend als vergunning voor een termijn van vijf jaar.

1.6. Op 9 maart 2000 neemt de bestendige deputatie geen akte van de aanvraag van 29 oktober 1999 om de vergunningplichtig geworden helihaven verder te exploiteren.

1.7. Op 13 april 2000 gaat de verzoekende partij in beroep tegen deze weigering tot aktename geldend als vergunning.

1.8. In het kader van de beroepsprocedure worden een reeks adviezen uitgebracht.

- a) De afdeling natuur van AMINAL adviseert ongunstig omdat de helicopters constant boven de natuurgebieden in de omgeving circuleren, wat leidt tot een belangrijke verstoring van de rust in deze gebieden en negatieve gevolgen voor de wateravifauna.
- b) De afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert de uitbating van de helihaven nog te aanvaarden voor een termijn van vijf jaar, met het oog op eventuele herlocalisatie. In het advies leest men onder meer :

"Op dit ogenblik is voor deze aanvraag nog steeds het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 van toepassing, zij het in zijn aangepaste versie van 26 april 2000.

Meer bepaald valt de aanvraag onder toepassing van artikel 43, § 6, 7 en 8 van dit decreet en van het besluit van 28 april 2000 tot bepaling van de categorieën van bedrijven waarvoor en de gebieden waarbinnen de bepalingen van artikel 43, § 6 eerste lid, § 7 eerste lid en § 8 van het decreet, betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, niet kunnen worden toegepast.

Aangezien 'helihavens' op zich recent milieuvergunningplichtig geworden zijn, moet de aanvraag beschouwd worden als vallende onder toepassing van artikel 43, § 8 a) en b) derde, vierde en vijfde lid.

Het uitvoeringsbesluit van 28 april 2000 sluit echter bosgebieden uit van de toepassing van artikel 43 § 6 eerste lid en § 7 tweede lid.

Op dit ogenblik is nog niet uitgemaakt of de ruimtelijke ordening effectief geschaad wordt.

Dit kan maar blijken indien na onderzoek en doorlopen van de procedure voor een eventueel sectoraal BPA, initiatief te nemen door de gemeente.

Tot zolang kunnen we aannemen dat de kans op het 'schaden van de ruimtelijke ordening' bestaat, gelet op de bestemming van bosgebied volgens het gewestplan.

Daardoor kan artikel 43, § 6 - tweede lid en artikel 43, § 7 - tweede lid worden toegepast en kunnen wij met het oog op eventuele herlokalisatie, de uitbating als helihaven nog aanvaarden voor een termijn van vijf jaar.

Tegen einde van die termijn moet er ook uitsluitel zijn over het sectoraal BPA en zal duidelijk zijn of er daadwerkelijk moet geherlocaliseerd worden of dat de vergunning misschien zal kunnen hernieuwd worden".

- c) De afdeling milieuvergunningen van AMINAL adviseert gunstig.
- d) De gewestelijke milieuvergunningscommissie stelt voor de vergunning te verlenen voor een termijn van vijf jaar en mits het opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden.

1.9. Op 17 september 2000 wordt het thans bestreden besluit genomen. Het beroep wordt ongegrond verklaard en de vergunning wordt geweigerd.

1.10. Het bestreden besluit wordt aan de verzoevende partij een eerste maal betekend met een aangetekend schrijven van 25 september 2000, doch onvolledig : bladzijde 9 ontbreekt. Een tweede, dit keer volledige betekening van het bestreden besluit volgt met een aangetekend schrijven van 2 oktober 2000.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van "artikel 38 en 52, 3° en 4° van Vlarem I", van "het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"; dat de verzoekende partij in essentie doet gelden dat haar administratief beroep op 18 april 2000 ontvankelijk werd verklaard, dat het bestreden besluit van 17 september 2000 tijdig werd genomen, doch dat de eerste betekening ervan, op 25 september 2000, een onvolledig besluit betrof wegens het ontbreken van pagina 9 en dat het volledig besluit buiten de termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen na ontvangst van het administratief beroep werd betekend, zodat zij een stilzwijgende vergunning heeft verkregen; dat zij van oordeel is dat ook de formele motiveringsplicht gelet op de aanvanke-lijke onvolledige betekening werd geschonden; dat zij desbetreffend volgende zinsnede aanhaalt uit het arrest nr. 46.730, van 29 maart 1994 :

"De termijn om te reageren tegen een individuele beslissing gaat ten aanzien van een persoon aan wie zij moet worden betekend, niet in zolang de betekening van deze beslissing, de motivering inbegrepen, niet heeft plaatsgevonden, daar de Wet Motivering Bestuurshandelingen onder andere tot doel heeft de bestemming van de bestuurshandeling toe te laten te oordelen over het nut om beroep aan te tekenen tegen deze handeling";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de kleine materiële vergissing gelegen in het ontbreken van een bladzijde van het betekend besluit reeds een week later werd rechtgezet, dat de belangen van de verzoekende partij geenszins werden geschaad daar zij aan de hand van het tijdig betekend exemplaar reeds kon weten dat haar beroep ongegrond werd verklaard en dat het beroepen besluit van de bestendige deputatie werd bevestigd, dat de verzoekende partij niet is verhinderd geweest om te oordelen over het nut beroep aan te tekenen tegen het bestreden besluit;

2.1.3.1. Overwegende, vooreerst, dat uit de lezing van het bestreden besluit dat aan de verzoekende partij tijdig werd betekend en waarin dus pagina 9 ontbrak, de verzoekende partij duidelijk kon weten dat haar beroep ongegrond werd verklaard en dat het beroepen besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 9 maart 2000 werd bevestigd; dat zij ook kennis had van de meeste argumenten; dat zij zich bezwaarlijk kon beroepen op het arrest nr. 45.332, MAES, van 16 december 1993; dat in die zaak er geen tijdige betekening van de beslissing in beroep had plaatsgevonden en de exploitant binnen de voorgeschreven termijn niet in kennis werd gesteld over "het lot van zijn aanvraag"; dat, daarenboven, zelfs een laattijdige betekening van een tijdig genomen beslissing over een beroep tegen een in eerste aanleg geweigerde beslissing geen stilzwijgende vergunning kan opleveren om volgende redenen :

Artikel 25, § 1, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt wat volgt :

"Wanneer binnen de vastgestelde of de verlengde termijn geen uitspraak is gedaan, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriale voorwaarden indien in eerste aanleg de

vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn";

Hieruit volgt dat enkel wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn bekomen.

Nergens in het milieuvergunningsdecreet is een termijn vastgelegd om de beslissingen in beroep aan de exploitant te betekenen.

De decreetgever heeft in artikel 24, § 2, van hetzelfde decreet bepaald dat de Vlaamse regering de wijze regelt waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld; also werd in het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam I), in het bijzonder in de artikelen 50, 4°, c, en 52, 4°, c, de betekeningstermijn van tien kalenderdagen vastgelegd.

Nergens in dat reglement worden aan het overschrijden van die termijn gevolgen vastgeknoopt, ook niet in de gevallen waarin de beslissingstermijn in beroep krachtens het milieuvergunningsdecreet een vervaltermijn is.

Aldus heeft de Vlaamse regering de betekeningstermijn in geen enkel geval als een vervaltermijn beschouwd en heeft zij a fortiori nergens bepaald dat de overschrijding van die termijn het verkrijgen van een stilzwijgende vergunning tot gevolg heeft.

Overigens vermocht de Vlaamse regering dit ook niet te doen : het bepalen van een vervaltermijn is immers een gewichtige aangelegenheid, zeker wanneer het verstrijken van de termijn ertoe leidt dat de vergunning stilzwijgend wordt verkregen.

Dit geldt des te meer in milieuzaken waarvan de economische, sociale en ecologische impact niet mag worden onderschat; het milieuvergunningsdecreet, noch de voorbereidende werkzaamheden bevatten ook maar enige aanwijzing dat de decreetgever de rechtsgeldigheid van

een conform artikel 23, § 1, van het milieuvergunnings-decreet genomen beslissing en meteen de rechtstoestand van de vergunningsaanvrager wenste te laten afhangen van de tijdigheid van de betekening van die beslissing -die uiteindelijk niet meer is dan het feitelijk meedelen van een bepaalde rechtssituatie- waardoor een tijdige en expliciet negatieve beslissing van een orgaan dat door hem speciaal met een beslissingsbevoegdheid is bekleed en dat zijn beslissing slechts neemt na een procedure die moet toelaten de in het geding zijnde belangen zo optimaal mogelijk te verzoenen, wordt omgezet in een stilzwijgende positieve beslissing, tegen de wil in van dit orgaan en mogelijk in strijd met allerlei normering op het vlak van het leefmilieu en de ruimtelijke ordening.

Het in artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet bepaalde reikt dan ook niet zover dat daarin een rechtsgrond zou kunnen worden gevonden om aan het overschrijden van de betekeningstermijn van een in beroep genomen beslissing een vervaltermijn vast te knopen.

Zoals reeds gezegd, heeft de Vlaamse regering dat ook niet gedaan.

Deze stelling doet geen afbreuk aan de rechtszekerheid van de exploitant : deze kent de uiterste datum waarop de beslissing over een ingediend administratief beroep moet zijn genomen.

Indien binnen tien kalenderdagen na het verstrijken van de beslissingstermijn hem deze beslissing niet werd betekend, kan hij bij de gemeenschapsminister of de daartoe bevoegde gemachtigde ambtenaar aandringen om hem ervan in kennis te stellen.

In alle redelijkheid moet er worden van uitgegaan dat aan zulk een verzoek gevolg zal worden gegeven;

2.1.3.2. Overwegende dat een laattijdige betekening van een gemotiveerde beslissing ook geen schending inhoudt van de formele motiveringsplicht; dat het enkel een invloed kan hebben op de termijn waarover een verzoeker beschikt om een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in te stellen; dat het argument gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht niet ernstig is;

2.1.3.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel aanvoert wat volgt :

"TWEEDE MIDDEL : Genomen uit de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel
TOELICHTING :

1. De beslissing moet de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, dit zijn de feiten die de toepassing van de regel uitlokken en de feiten die de beoordelingsbevoegdheid van het bestuur beïnvloeden.

Deze feiten moeten uiteraard voortvloeien uit en steun vinden in het dossier (OPDEBEEK, I., en COOLSAAT, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 177).

Anderzijds vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen er in de eerste plaats voor moet zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

Zorgvuldigheid bij de feitenvinding is derhalve essentieel (LAMBRECHTS, W., 'Het zorgvuldigheidsbeginsel', in OPDEBEEK, I., Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, KLUWER, Antwerpen, 1993, p. 34 e.v.).

Het redelijkheidsbeginsel tenslotte vergt dat een besluit moet steunen op feiten (R.v.St., BAETENS, nr. 9.429, 5 juni 1962), die bovendien juist moeten zijn (R.v.St., Consorten PECRIAUX, nr. 5.606, 12 maart 1957 en concreet en ter zake dienend (R.v.St., Consorten DELVAUX, nr. 16.280 - 16.282, 6 maart 1974).

Het vertrouwensbeginsel tenslotte houdt in dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden (VAN DAMME, M., 'Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel', in OPDEBEEK, I., o.c. p. 161).

2. Ondanks gunstige adviezen van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van AROHM, van de afdeling Milieuvergunningen van AMINAL, en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, besluit verwerende partij deze adviezen zonder commentaar te negeren.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij volgende gegevens voor waar poneert (daarbij dus de adviezen negeert) en deze gegevens doorslaggevend blijken te zijn in de besluitvorming :

1° zonder meer worden de weigeringsgronden van de Bestendige Deputatie, zowel voor wat betreft de aktename als voor wat betreft de geweigerde bouwvergunningen, hernomen en inhoudelijk aanvaard;

2° de helihaven, het tankenpark dat nooit gebouwd werd en de onderhoudswerkplaats worden als een milieutechnische eenheid bekeken, waarbij ten onrechte dan gesteld wordt dat de milieuvergunning van 1997 zou vervallen zijn bij gebreke aan een bouwvergunning voor het tankenpark;

3° de milieuvergunning van 31 juli 1997 wordt aangevallen bij de Raad van State;

4° dat het gebruik van het terrein als helihaven niet zou kunnen binnen de bestaande vergunde infrastructuur;

5° dat er onderdelen zijn die geen bouwvergunningen hebben enerzijds en onderdelen niet zijn uitgevoerd conform de bepalingen van de bouwvergunning.

In geen geval kan uit deze 'motivering' afgeleid worden waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd (R.v.St. nr. 47.050, 28 april 1994, KERRY; e.a.).

Immers wordt door de minister geponeerd voor waar dat nooit een bestemmingswijziging werd goedgekeurd, terwijl dit duidelijk in 1992 wel gebeurde (zie advies van de Gemachtigde ambtenaar dat deel uitmaakt van de bouwvergunning), en de afdeling Stedenbouwkundige vergunningen gunstig advies verleende. Bijkomend hieraan kan opgeworpen worden dat op verschillende tijdstippen door dit bestuur melding werd gemaakt van het feit dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad (bouwvergunning 1992, milieuvergunning 1997, toelating van het bestuur van de luchtvaart op 12 juli 1995 op basis van een gunstig advies van de afdeling stedenbouw) en ook in het kader van de procedure voor de aktename de afdeling stedenbouwkundige vergunningen duidelijk maakte dat de goede ruimtelijke ordening niet werd geschaad.

De verwerende partij motiveert geenszins welke argumenten om welke reden prevaleren op de argumenten van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen, toch de experten bij uitstek, om uiteindelijk te beslissen dat de goede ruimtelijke ordening wel wordt geschaad en zelfs geen herlocalisatietermijn kan verleend worden.

Evenmin motiveert verwerende partij op voldoende wijze de feitelijke en juridische gronden waarom zij de adviezen van de afdeling milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie niet volgt : deze administraties, ondanks het feit dat de inhoud van hun adviezen niet wordt weergegeven in het bestreden besluit, zullen minstens moeten gesteld hebben dat de inrichting verenigbaar was en de risico's en hinder aanvaardbaar voor een periode van 5 jaar (maximumtermijn trouwens waarvoor een milieuvergunning op basis van artikel 38 van VLAREM I kan worden verleend).

Aangezien verzoekster niet kan uitmaken waarom de adviezen niet werden gevolgd, noch waarom verwerende partij meer waarde hecht aan bepaalde argumenten die zij laat prevaleren op de adviezen van de verschillende adviesverlenende instanties, is er een schending van de Motiveringswet.

3. De Raad van State zal maar vernietigen 'wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld' (BOES, M., 'Het redelijkheidsbeginsel', in OPDEBEEK, I., o.c. p. 90 en SUETENS, L.P., 'Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State', T.B.P., 1981, (81), (87)).

Het is duidelijk dat er niet alleen een schending is van de Motiveringswet, doch dat bovendien door bepaalde feiten verkeerd weer te geven, er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en deze handelwijze bovendien aangeeft dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

4. Uit de eerder verleende bouw- en milieuvergunning meende verzoekster rechtszekerheid te hebben bekomen voor wat betreft de exploitatie te Battenbroek : zo is het vanzelfsprekend dat wanneer men een vergunning bekomen heeft voor de exploitatie van een herstelwerkplaats voor helicopters, dat men weet dat de toestellen ter plaatse geraken al vliegend ... en dus minstens impliciet is aanvaard dat toestellen zullen landen en opstijgen. Het is dan niet nodig dat zij ter plaatse tanken, in Mechelen kan ook getankt worden, het vergt enkel een bijkomende vluchtbeweging.

In geen geval kan men thans beweren dat verzoekster geen recht had/heeft de herstelwerkplaats uit te baten. Bijgevolg is er een schending van het vertrouwensbeginsel aangezien verzoekster met recht en reden kon verwachten, op het ogenblik dat de

uitbating van een helihaven vergunningsplichtig werd, deze activiteit bij wijze van een aktename vergund zou worden voor 5 jaar";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt repliceert :

"A. Verzoekende partij kan niet stellen, zoals ze doet op bladzijde 13 van haar verzoekschrift tot schorsing dat 'ondanks gunstige adviezen van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van AROHM, van de afdeling Milieuvergunningen van AMINAL, en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, verwerende partij deze adviezen zonder commentaar negeert'

Op de bladzijden 7 en 8 van het bestreden besluit gaat de verwerende partij wel degelijk in op deze problematiek. De diverse adviezen worden vermeld én op hun rechtmatigheid geëvalueerd :

'Overwegende dat ten aanzien van dit in positieve zin gewijzigde advies enkele fundamentele opmerkingen dienen gemaakt :

- de evaluatie van de ligging t.o.v. de snelweg is eigenlijk een milieuhygiënische evaluatie
- het feit dat er geen ontbossing dient plaats te grijpen is niet ter zake, vermits bosgebieden evengoed beboste als te bebossen percelen inhouden;
- het advies ... van 31.07.1997 stipuleerde dat er geen bezwaar is tegen het gebruik van het terrein als helihaven voor zover dit gebeurt binnen de bestaande vergunde infrastructuur; dat de activiteiten echter niet worden uitgevoerd binnen de bestaande vergunde infrastructuur, getuige hiervan de aanvraag ter regularisatie (landingsbaan, loods 7 en gebouw 2) en nieuwbouw (kerosinetanks) welke op 22 mei 1999 werd geweigerd door de Bestendige Deputatie'.

De verzoekende partij toont niet aan waarom deze motivering verkeerd zou zijn. Deze weerleggende motieven (ter weerlegging van vroegere -niet bindende!- adviezen), gecombineerd met de andere in het bestreden besluit vermelde motieven, bieden voldoende feitelijke en juridische gronden om de weigeringsbeslissing te schragen. Er is dus voldaan aan de motiveringswet.

In het bestreden besluit maakt de Minister zich onder andere het negatieve advies eigen van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen, verleend in het kader van de beroepsprocedure (milieuvergunning, verleend op 31.07.1997) ; Dit negatieve schriftelijke advies wordt overgenomen door het bestreden besluit.

B. De beginselen van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partij worden aangehaald, kunnen onmogelijk de decretale bepalingen opzij schuiven. Er moet in casu toepassing worden gemaakt van artikel 43 van het Coördinatiedecreet Ruimtelijke Ordening van 22.10.1996, zoals uitdrukkelijk gemotiveerd wordt op bladzijde 6 van het bestreden besluit :

'Overwegende dat op het ogenblik van de onderhavige aanvraag nog steeds het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van toepassing is zij het in zijn aangepaste versie van 26 april 2000 (merk op : wat dus niet het geval was bij de milieuvergunning van 31.07.1997!); dat de aanvraag meer bepaald valt onder toepassing van artikel 43, § 6, 7 en 8 van dit decreet en van het besluit van 28 april 2000 tot bepaling van de categorieën van bedrijven waarvoor en de gebieden waarbinnen de bepalingen van artikel 43, § 6 eerste lid, § 7 eerste lid en § 8 van het decreet niet kunnen toegepast worden;
dat aangezien helihavens recent vergunningplichtig geworden zijn moet de aanvraag beschouwd worden als vallende onder toepassing van artikel 43, § 8, a) en b) derde, vierde en vijfde lid;
dat het uitvoeringsbesluit van 28 april 2000 echter bosgebieden uitsluit van de toepassing van artikel 43, § 6 eerste lid en § 7 eerste lid'.

Nu artikel 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000 de toepassing van het uitzonderingsregime van artikel 43 uitsluit van bosgebieden, kan in casu GEEN afwijking van het gewestplan worden toegestaan.

Zelfs indien nog zou aangenomen worden dat voor een termijn van 5 jaren een vergunning zou KUNNEN toegekend worden, dan nog moet onderstreept worden dat deze mogelijkheid tot het BELEIDSASPECT van de bestreden beslissing behoort, dat aan de toetsing van de rechterlijke macht ontsnapt. Enkel bij kennelijke fouten in de beleidskeuze kan het beginsel van behoorlijk bestuur spelen.

Er is echter geenszins een kennelijke fout begaan. Het wettelijke kader verplicht de Minister om uitdrukkelijk te motiveren waarom WEL wordt afgeweken van het gewestplan. Indien niet wordt afgeweken, MOET er dus NIET gemotiveerd worden. Toch heeft het bestreden besluit gemotiveerd waarom een vroeger andersluidend advies niet gevolgd werd (cfr.s.). Er is dus geen kennelijke inbreuk op het beginsel van behoorlijk bestuur.

C. Verzoekster meent dat het vertrouwens- en/of rechtszekerheidsbeginsel zou geschonden zijn doordat de overheid door het verlenen van de vergunning van

1997, onder meer voor de exploitatie van een 'herstelwerkplaats voor helicopters', 'minstens impliciet heeft aanvaard dat toestellen zullen landen en opstijgen'.

Er is de verwerende partij echter geen enkele wettelijke bepaling bekend over het rechtsgeldig bestaan van 'impliciete vergunningen'. Wel integendeel! Als uitzondering op het principieel verbod van de exploitatie van hinderlijke inrichtingen, moet een vergunning steeds uitdrukkelijk verleend worden.

Daarenboven is er in de vergunning van 31.07.1997 (stuk 3 adm.doss.) GEEN sprake van een 'herstelwerkplaats voor helicopters', maar wel (artikel 3) van een 'werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen'";

2.2.3.1.1. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij in essentie aanvoert dat de verwerende partij geenszins motiveert welke argumenten om welke redenen prevaleren op de argumenten van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen, om uiteindelijk te beslissen dat de goede ruimtelijke ordening wordt geschaad en zelfs geen herlocalisatietermijn kan worden verleend, en dat evenmin op voldoende wijze wordt gemotiveerd waarom de adviezen van de afdeling milieuvergunningen en van de gewestelijke milieuvergunningscommissie niet worden gevolgd;

2.2.3.1.2. Overwegende dat niet wordt betwist dat de helihaven overeenkomstig het gewestplan Mechelen, vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976, gelegen is in een bosgebied en dat de gevraagde inrichting niet in overeenstemming is met dat gebied; dat, zoals bij de bespreking van het derde en het vierde middel zal blijken, de door de verzoekende partij daarin aangevoerde onwettigheid van het gewestplan Mechelen en van de impliciete verzaking aan de gewestplanbestemming bosgebied in de huidige stand van de procedure niet kan worden aangenomen; dat artikel 43, § 7, eerste lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, aan de

overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen, de mogelijkheid biedt om onder bepaalde voorwaarden af te wijken van het gewestplan in geval de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad; dat artikel 43, § 6, van hetzelfde decreet een zelfde mogelijke afwijking inhoudt voor de gemachtigde ambtenaar bij het verlenen van een gunstig advies overeenkomstig het milieuvergunningsdecreet; dat het tweede lid van paragraaf 6 en het tweede lid van paragraaf 7 stellen dat wanneer de ruimtelijke ordening wel wordt geschaad, de overheden rekening kunnen houden met de termijn die nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van vijf jaar; dat met het besluit van de Vlaamse regering van 28 april 2000 tot bepaling van de categorieën van bedrijven waarvoor en de gebieden waarbinnen de bepalingen van artikel 43, § 6, eerste lid, § 7, eerste lid, en § 8, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, niet kunnen worden toegepast, de bosgebieden (artikel 1, 4°) worden aangeduid als gebieden waarin de afwijkingen bedoeld in artikel 43, § 6, eerste lid, § 7, eerste lid, en § 8, van het gecoördineerd decreet op de ruimtelijke ordening niet kunnen worden toegestaan;

2.2.3.1.3. Overwegende dat het bestreden besluit overweegt dat voornoemd besluit van 28 april 2000 bosgebieden uitsluit van de toepassing van artikel 43, § 6, eerste lid, en § 7, eerste lid van het stedenbouwdecreet, en dat "er dus redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de goede ruimtelijke ordening wordt geschonden door de aanwezigheid van een helihaven, gelet op de bestemming bosgebied volgens het gewestplan en de ligging van de inrichting er midden in; dat daardoor artikel 43, § 6, tweede lid, en § 7, tweede lid, kan (niet moet) toegepast worden en derhalve met het oog op

herlocalisatie de uitbating als helihaven nog zou kunnen aanvaard worden voor een termijn van maximaal vijf jaar"; dat daarop volgende overwegingen volgen :

"Overwegende dat de stad Mechelen geen sectoraal BPA voorziet waarmee o.m. deze inrichting zou kunnen geregulariseerd worden;

Overwegende dat de landingsplaats voor helikopters één milieutechnische eenheid vormt met o.m. de opslag van kerosine en de onderhoudswerkplaats voor helikopters;

Overwegende dat uit de motivering van de weigering van de bouwvergunning door de Bestendige Deputatie op 12 mei 1999 blijkt dat de beslissing (voor o.m. het tankenpark) is ingegeven door volgende motieven :

- de onverenigbaarheid met bosgebied zoals hierboven aangegeven
- de aanleg van het tankenpark betreft de uitbreiding van een bestaand vergund gebouw met uitzondering van woningbouw; dit is enkel toegelaten wanneer dit het noodzakelijk gevolg is van een door het milieuvergunningsdecreet voorgeschreven voorwaarde die strekt tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu; op de aanvrager rust de verplichting aan te tonen dat de afwijking noodzakelijk is; de betrokkene legt geen enkel verband tussen de aanvraag en de vermelde voorwaarde; ook in de milieuvergunning van 31 juli 1997 kan een dergelijke voorwaarde niet worden teruggevonden; inzake de uitbating wordt integendeel slechts gunstig geadviseerd door het bestuur voor ruimtelijke ordening op voorwaarde dat dit kan binnen de bestaande vergunde structuur;
- de milieuvergunning van 12 mei 1999 wordt momenteel door de Raad van State behandeld ingevolge een vordering door het College van burgemeester en schepenen;
- het feit dat ministeriële instanties klant zijn bij betrokkene of dat de statuten van de onderneming een toezicht op de bosgebieden voorzien -zoals aangevoerd in een schrijven van 28 april 1999- kunnen geen voorwaarden zijn zoals voorzien in het milieuvergunningsdecreet;

Overwegende dat het schriftelijke advies van de Afdeling Stedenbouwkundige vergunningen in het kader van de beroepsprocedure (milieuvergunning verleend op 31 juli 1997) ongunstig was; dat de vertegenwoordiger van vermelde afdeling ter zitting van de Gewestelijke milieuvergunningscommissie op 16 augustus 1997 echter afstand nam van het standpunt van zijn afdeling en een mondeling gunstig advies uitbracht; dat het initieel negatieve advies was gestoeld op volgende overwegingen :

- voor verschillende delen van de aangevraagde inrichting is geen bouwvergunning bekend (zoals voor de brandstoftanken)
- er is geen bestemmingswijziging tot helihaven vergund
- de inrichting stemt niet overeen met de bestemmingsvoorschriften;
- er kan alleen van deze voorschriften worden afgeweken op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschonden
- gelet op de aard van de inrichting (die in functie staat van de organisatie van helicoptervluchten) zal de ruimtelijke draagkracht van het gebied worden overschreden; het gebied beschikt onder andere niet over een vlotte ontsluiting; en voor het bereiken van het terrein moet ook een plaatselijke weg worden gebruikt
- de voorziene verweving van functies zal de bestemming van de onmiddellijke omgeving (bos) in het gedrang brengen of verstoren gelet op de ligging te midden van dit gebied
- er wordt niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 43 § 8b van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening;

dat het ter zitting van de commissie gewijzigde advies volgende argumentatie omvatte :

- op 20 maart 1995 adviseerde het Bestuur Ruimtelijke Ordening buitendienst Antwerpen de aanvraag gunstig ter verkrijging van de toelating door het Bestuur van de Luchtvaart voor de uitbating als permanente helihaven; in dit advies wordt gesteld dat gezien de ligging tegen de autosnelweg er geen bezwaar is tegen het gebruik van het terrein als helihaven, voor zover dit gebeurt binnen de bestaande vergunde infrastructuur en er geen ontbossing dient plaats te grijpen
- er dient effectief geen ontbossing plaats te grijpen

Overwegende dat ten aanzien van dit in positieve zin gewijzigde advies enkele fundamentele opmerkingen dienen gemaakt :

- de evaluatie van de ligging t.o.v. de snelweg is eigenlijk een milieuhygiënische evaluatie vermits hiermee een oordeel wordt gegeven over de relatieve impact van de inrichting in een reeds zwaar geluidsbelast gebied;
- het feit dat er geen ontbossing dient plaats te grijpen is niet ter zake, vermits bosgebieden evengoed beboste als te bebossen percelen inhouden;
- het advies van Afdeling Stedenbouwkundige vergunningen in het kader van de milieuvergunning van 31 juli 1997 stipuleerde dat er geen bezwaar is tegen het gebruik van het terrein als helihaven, voor zover dit gebeurt binnen de bestaande vergunde infrastructuur; dat de activiteiten echter

niet worden uitgevoerd binnen de bestaande vergunde infrastructuur, getuige hiervan de aanvraag ter regularisatie (landingsbaan, loods 7 en gebouw 2) en nieuwbouw (kerosinetanks) welke op 22 mei 1997 werd geweigerd door de Bestendige Deputatie; de vermelde zitting van de commissie (16 augustus 1997) viel na de weigering door de Bestendige Deputatie (22 mei 1997); op 12 mei 1999 werd trouwens de bouwvergunning opnieuw geweigerd voor bijna dezelfde aanvraag;

Overwegende dat op de betrokken percelen zeer essentiële onderdelen over ofwel geen bouwvergunning beschikken, nl. :

- de landingspiste en landingsstippen
- de opslag van brandstoffen

hetzij niet zijn uitgevoerd conform de bepalingen van de bouwvergunning :

- loods 7 (onthaalruimte => bestemmingswijziging)
- gebouw 2 (werkplaats => nieuwbouw i.p.v. verbouwing)

dat daarnaast de opslag van brandstoffen evenmin gedekt is door een geldige milieuvergunning gelet op de koppeling tussen bouw- en milieuvergunning;

Overwegende dat er bijgevolg voldoende redenen zijn om de vergunning te weigeren zonder termijn voor herlocalisatie; dat de exploitant immers reeds geruime tijd heeft gehad om te zoeken naar een andere locatie";

2.2.3.1.4. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in het bestreden besluit wel degelijk wordt gemotiveerd waarom er "redelijkerwijs" kan worden aangenomen dat de ruimtelijke ordening wordt geschaad, te weten de ligging van de inrichting midden in een bosgebied, dat krachtens het besluit van 28 april 2000 werd uitgesloten van de mogelijke toepassing van de afwijkingsregeling vervat in artikel 43, § 6, eerste lid, en § 7, eerste lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1966; dat overigens, prima facie, het niet geschaad zijn van de ruimtelijke ordening geen relevantie vertoont daar de bosgebieden uitgesloten zijn van de toepassing van artikel 43, §§ 6, eerste lid, en 7, eerste lid, waarvoor als voorwaarde geldt het niet geschaad zijn van de ruimtelijke ordening;

2.2.3.1.5. Overwegende dat blijkens het bestreden besluit de minister heeft geoordeeld geen toepassing te moeten maken van de in artikel 43, § 7, tweede lid, van voornoemd stedenbouwdecreet vervatte mogelijkheid om toch een vergunning voor maximum vijf jaar toe te staan, dit met het oog op een herlocalisatie; dat in het hiervoren geciteerd gedeelte van het bestreden besluit meerdere argumenten worden aangegeven waarom van deze mogelijkheid geen gebruik wordt gemaakt; dat, prima facie, de verzoekende partij die motieven dan ook genoegzaam kende en daaruit kon opmaken waarom bepaalde adviezen, waarin werd voorgesteld om nog een vergunning te verlenen voor vijf jaar met het oog op herlocalisatie, niet werden gevolgd; dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting het merendeel van de door de minister aangevoerde argumenten om geen toepassing te maken van de mogelijkheid vervat in artikel 43, § 7, tweede lid, van het stedenbouwdecreet inhoudelijk niet weerlegt; dat het niet aan de Raad van State is -en a fortiori niet in een schorsingsprocedure- om ambtshalve te onderzoeken of de door de verwerende partij dienaangaande aangebrachte argumenten wel correct en afdoende zijn; dat overigens uit de gehele context van de uiteenzetting van het middelonderdeel de verzoekende partij lijkt uit te gaan van de prima facie niet juiste hypothese dat in casu toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 43, § 7, eerste lid, van het stedenbouwdecreet, daar zij herhaaldelijk beklemtoont dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, hetgeen juist een voorwaarde is om evengenoemde bepaling te kunnen toepassen; dat zij er aan lijkt voorbij te gaan dat de door de minister opgegeven motieven betrekking hebben op artikel 43, § 7, tweede lid, van het stedenbouwdecreet, dat juist geldt in geval de ruimtelijke ordening wel wordt geschaad;

2.2.3.1.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de grief van de verzoekende partij gestoeld op de schending van de "motiveringsplicht" niet ernstig is; dat dienvolgens de door de verzoekende partij aan die grief gekoppelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, zonder enige bijkomende onderbouwing ook niet als ernstig kan worden aangemerkt;

2.2.3.2. Overwegende dat de vergunning voor de herstelwerkplaats werd verleend op een ogenblik waarop de uitbating van de helihaven niet vergunningplichtig was; dat bovendien het besluit van de Vlaamse regering van 28 april 2000 is tussengekomen dat een principieel verbod inhoudt tot het verlenen van een afwijking op de bepalingen van het gewestplan in een bosgebied; dat, gelet op deze elementen, de verzoekende partij op grond van het gegeven dat in 1997 een vergunning werd verleend voor de uitbating van een herstelwerkplaats er niet kon op vertrouwen dat zij thans een vergunning zou bekomen voor de uitbating van de helihaven; dat bij de uiteenzetting van het middelonderdeel, de verzoekende partij voorbijgaat aan laatstgenoemd besluit, daar zij er van uitgaat dat zij "met recht en reden kon verwachten (...) (dat) deze activiteit bij wijze van aktename vergund zou worden voor 5 jaar"; dat zij aldus nog -prima facie ten onrechte- de toepassing van artikel 38 van Vlare I voor ogen heeft; dat de grief niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert van artikel 10.1 van het op 22 oktober 1996 gecoördineerd stedenbouwdecreet, zodat het bestemmingsvoorschrift bosgebied overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet niet kan worden toegepast; dat zij doet gelden dat het gewestplan Mechelen, vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976, geenszins de bestaande toestand bepaalt

alvorens men het heeft ingekleurd als bosgebied, zodat de inkleuring als bosgebied van de betrokken percelen "geenszins overdacht geschiedde, rekening houdende met de bestaande toestand"; dat zij stelt dat die bestaande toestand eerst een grasdrogerij was en dat nadien, vanaf 1974, er een autokerkhof ter plaatse was;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij enkel suggereert dat het gewestplan niet de correcte aanduiding van de bestaande toestand bevat, en dat geen enkel concreet gegeven wordt aangebracht waaruit blijkt dat de plans en kaarten met de bestaande toestand, die deel uitmaken van het gewestplan, niet naar behoren de feitelijke situatie zouden weergeven; dat zij daaraan toevoegt dat de wettigheid van het gewestplan niet in het gedrang komt door het feit dat de bestemming bosgebied zou afwijken van de bestaande toestand ten tijde van het vastleggen van het gewestplan;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij geen concreet gegeven aanbrengt waarop haar bewering is gesteund; dat blijkens artikel 1 van het koninklijk besluit van 5 augustus 1976 houdende goedkeuring van het gewestplan Mechelen, het gewestplan onder meer bestaat uit 49 orthofotoplannen die de bestaande toestand aanduiden; dat de verzoekende partij vooralsnog niet aantoonst dat de feitelijke toestand van de betrokken percelen daarop niet staat weergegeven; dat de Raad van State in de huidige stand van de procedure wel heeft kunnen vaststellen dat op het bodemplan van het desbetreffend bestemmingsplan (kaartblad 23/4) wel degelijk de grasdrogerij is weergegeven; dat in de huidige stand van de procedure op basis van de voorliggende gegevens zich geen reden aandient om het middel ernstig te bevinden;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vierde middel machtsoverschrijding aanvoert; dat zij betoogt dat de verwerende partij in het verleden verzaakt heeft aan de daadwerkelijke aanleg van het bosgebied door in de eerste plaats het autokerkhof jarenlang te gedogen en vervolgens aan de verzoekende partij diverse vergunningen te verlenen;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestemming van een gebied tot bosgebied voor de overheid geen plicht inhoudt om binnen een bepaalde termijn deze bestemming ook te realiseren of te doen realiseren, dat wanneer verschillende overheden in het verleden een bouw- en/of milieuvergunning hebben toegekend, dit steeds geschiedde binnen een wettelijk kader dat de mogelijkheid voorzag om volgens bepaalde voorwaarden een uitzondering te maken op de bestemming bosgebied, dat deze vergunningen uitzonderingen zijn die niets wijzigen aan de gewestplanbestemming, vastgelegd bij koninklijk besluit;

2.4.3. Overwegende dat een gewestplanbestemming niet kan worden gewijzigd door het "gedogen" van een bepaalde feitelijke toestand, noch door het verlenen van bouw- en milieuvergunningen; dat overigens die vergunningen werden verleend op basis van een regelgeving die in een afwijkingsmogelijkheid op de bestemming van het gewestplan voorzag;

2.5. Overwegende dat geen der aangevoerde middelen in de huidige stand van de procedure als ernstig kunnen worden aangemerkt; dat dienvolgens niet is voldaan aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien april tweeduizend en een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.